

at indrømme Konen en bestemt ved Lovgivningen fastslaaet Andel i Bestyrelsen af Fællesboet eller nogen fast, bestemt, ved Lovgivningen afgrændset Ret til at stemme i Voets Anliggender. Men naar man gaar ud fra, at det fuldstændige Formuesælleskab nødvendig medfører, at Manden maa være Disponent over Boet, saa har det for dette Tilfælde Bedkommende egentlig kun en theoretisk Interesse, om man da vil kalde Konen myndig eller umyndig. Man kan gjerne, om man vil, kalde hende myndig, og det kan ogsaa have enkelte Konsekvenser i theoretisk Henseende, men praktisk har det ikke stort at betyde; thi om end Konen erklæres for at være myndig, maa det dog erkjendes, at hun er en myndig Person, som har lagt hele Retten til at raade over Boet, med bindende Virkning for hende, i en Andens Hænder. Jeg tror altsaa, at det Grundprincip, som nu er gjældende hos os, vil man ikke let kunne komme bort fra, men ved Siden af, at denne Ordning staar og vistnok ogsaa i den nærmeste Fremtid maa vedblive at staa som Regel, maa det erkjendes, hvad der iøvrigt allerede er Tilfældet, at det bør være Egtfællerne tilladt ved Egttepagt at gjøre Forandringer i det sædvanlige Forhold, Forandringer, med Hensyn til hvilke der vistnok ikke kan opstilles Andet, end at der overhovedet kan vedtages, hvad de Paagjældende ville, baade fuldstændig Ophævelse af Formuesælleskabet og en delvis Ophævelse deraf eller Indskrænkning deri. Dette er den gjældende Rets Regel, og vor Lovgivning, eller rettere den gjældende Praxis, gaar endog saa vidt, at det ikke blot er antaget, at der ved Egttepagt kan gjøres Forandring i Eiendomsforholdet mellem Egtfæller, men tillige, at der ved Egttepagt kan tillægges Konen Raadighed over hendes Eget, saaledes at der i Egttepagten kan træffes Bestemmelser ikke blot om, at dette og hint skal vedblive at være Konens Særeie i Egtteskabet, men ogsaa saaledes, at Manden ikke kan raade derover, men kun hun selv, enten alene eller med Tilhynsværge, alt efter hvad man i Egttepagten bestemmer. Denne Tingenes Ordning er der vist heller Ingen, som tænker paa at forandre, og jeg tror, at den Bestyttelse, som der kunde være Spørgsmaal om at give den Kvinde, som træder ind i et Egtteskab med Formue, finder sit naturligste Udtryk ved saadanne Stipulationer, der træffes fra hendes eller Forældres eller Værgers Side, naar Egtteskabet indgaaes. Jeg tror heller ikke, at man med Rette kan sige, at man i Almindelighed vil anse det for et daarligt Bærjel for det kommende Egtteskab, at en saadan Over-

enskomst ønskes indgaaet; det maa nemlig erindres, at den indgaaes forinden Egtteskabet, saa at Motivet til Overenskomsten ikke kan være Noget, der er passeret i Egtteskabet. Jeg har heller ikke hørt — om det end gjerne kan være, at en og anden Mand ikke synes saa godt derom og hellere vil indgaa Egtteskab uden en saadan Overenskomst — at man i det Hele blandt Publikum betragter det som et sjældent Regn paa Mistillid, at denne Slags Bestemmelser træffes. Det er heller ikke saa ganske sjældent, at Eligt finder Sted, om det end ganske vist kun er saa Tilfælde, naar henses til den store Mængde forekommende Egtteskaber; men der indtræffer dog hvert Aar en Snes Tilfælde af Konfirmationer paa Egtteskabspagter. Derimod er der et andet Spørgsmaal, som opstaar, hvor Konen skal have Særeie, og som det, naar der overhovedet skulde røres ved denne Materie ved Lov, vilde være hensigtsmæssigt at faae klaret, nemlig det særdeles vigtige Spørgsmaal, som for Dieblillet ingenlunde staar klart i alle Retninger, om der behøves kongelig Konfirmation paa Egttepagten eller ikke. Dette er et Punkt, som ganske sikkert ved en ny Lov om denne Materie buide afgjøres paa en sikker og bestemt Maade, og jeg skal for mit Bedkommende ikke negte, at jeg er af den Mening, at, naar man kommer til en ny Ordning ved Lov af disse Anliggender, vilde det være naturligtst at bortkaste Konfirmationen og lade den hele Ordning være Gjenstand for Parternes egen frie Overenskomst. Et Andet er, at man maaske maatte finde det hensigtsmæssigt at træffe Formforskrifter og Bestemmelser om, at Egttepagter skulde indgaaes paa en saadan Maade, at de altid let kunne bevises, og at man vilde træffe Bestemmelser, der sigtede til at faae saadanne Foranstaltninger i værfatte, hvorved Tredeemand kunde averteres om de vedtagne særegne Bestemmelser, hvad der nok kunde gjøres mere fuldstændig og mere hensigtsvarende, end nu er Tilfældet. Men naar man gaar ud fra, at der fremdeles bør vedblive at være Afgang til ved Overenskomst at vedtage Afvigelse fra den almindelige Regel i Henseende til Eiendomsforholdene mellem Egtfællerne, saa møder her et andet Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket jeg skal indrømme, at det maaske kunde være rigtigt at foretage Forandringer i det hidtil gjældende Lovgivnings-Princip. Principet i den nugældende Lovgivning er nemlig, at selv om der ikke er Formuesælleskab mellem Egtfællerne, selv om Konen har et mere eller mindre udstrakt Særeie, er hun dog umyndig, og hendes særlige